

TẬP BA

I.

*Giao thừa ta không mang gươm đao
Giao thừa ta không đốt thi hào
Trước sau một tấm lòng thiên cổ
Năm mới năm nghiêng xuống bốn câu*
(thơ Bùi Chí Vinh)

Dalat, tháng 3/1975

Đầu tháng 3/1975, tình hình đất nước bắt đầu rối loạn, quân đội Cộng Sản Bắc Việt tràn vào Miền Nam, chiếm nốt Buôn Mê Thuột và Tây Ninh. Lệnh đôn quân từ chính phủ Sài Gòn đưa ra, buộc thanh niên từ 17 đến 43 tuổi phải nhập ngũ.

□

Dalat, thứ Bảy 15/3/1975

Buổi chiều cùng với anh và Dũng đi *ciné* Ngọc Lan một phim vui của Charlie Chaplin. Khán giả đông quá. Anh đứng sau, vòng tay qua người và hôn lên tóc tôi. Đây là lần cuối cùng chúng tôi được xem một phim của thế giới tư bản và cũng là lần cuối được đi thoải mái bên nhau.

□

Dalat, thứ Hai 17/3/1975

Thành phố bắt đầu rối loạn vì sự di tản của dân chúng xuống Nha Trang. Ai cũng nói đến cái viễn ảnh đen tối về một xứ Cộng Sản. Quốc lộ I dẫn về Sài Gòn đã bị cắt ở Định Quán.

□

Dalat, thứ Ba 18/3/1975

Dọn qua 17 Phan Đình Phùng sáng nay, căn phòng rất đẹp trong một biệt thự tĩnh lặng, trước kia thuộc quyền thi sĩ Nguyễn Vỹ. Tuy nhiên, sự xây đắp tương lai đã bị lung lay vì sự biến chuyển của thời cuộc.

Buổi tối đến Duy Tân thì hay rằng tất cả *dancing* phòng trà trên toàn quốc bị đóng cửa theo lệnh của chính phủ vì tình hình đất nước đang trong tình trạng khẩn trương.

□

Dalat, thứ Tư 19/3/1975

Giống như mọi người, tôi cũng mang ý nghĩ ra đi trốn tránh quân Cộng Sản đang sắp tràn từ Miền Trung vào Dalat. Hỏi xin anh thực hiện điều này thì anh bằng lòng, nhưng người đàn bà chối từ dứt khoát. Đây là cơ hội duy nhất để khiến anh xa được tôi, làm sao bà không nắm bắt? Phần anh cũng không thể bỏ bốn đứa nhỏ mà theo tôi đi tản. Tâm trạng tuyệt vọng, cả tôi và anh cùng góp tay sửa soạn cho riêng tôi một sự ra đi.

Trong căn phòng 17 Phan Đình Phùng còn mới mẻ chưa mang kỷ niệm, anh run giọng nói:

“Thân xác có thể biến ra thành đất, chứ còn những sợi tóc thì không bao giờ tan được. Em hãy cho anh xin một *mèche* tóc của em trước khi bỏ đi mãi mãi khỏi đời anh.”

Xong, tự tay anh cắt một lọn tóc tôi, xếp cùng tấm ảnh bán thân tôi đang ôm cây *violon* chung trong một bao thư, mặt ngoài bì ghi tên tuổi ngày sinh và số căn cước của tôi.

Ghì tôi vào ngực, anh ứa nước mắt:

“Trong cuộc đời hiện tại, anh đã yêu em xiết bao, giờ đây chia cách, làm sao anh chịu nổi. Ngày nào em nhận được bao thư này cùng tấm căn cước của anh là ngày đó em biết rằng anh đã chết. ***Nhưng mà còn sống, anh vẫn còn đi tìm em.***”

□

Dalat, thứ Năm 20/3/1975

Trên một phiến đá cao từ rạp hát Ngọc Lan nhìn thẳng xuống bên xe dò đông nghẹt khách đổ về Nha Trang, tôi đứng cạnh anh, tâm trạng ủ ê rười rượi. Trong túi, cái vé máy bay của Hải –em trai Ngô— cho người mang tới, đang nằm sẵn. Ba giờ chiều hôm nay tôi sẽ đành đoạn bỏ anh mà đi, sự chia cách muôn đời rồi cũng phải xảy ra. Và từ ngày mai, tất cả tuổi trẻ nồng nàn của tôi sẽ không còn gì nữa theo nỗi mất mát to lớn này.

Nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt anh đầy nét nghĩ ngợi. Tôi e dè theo dõi từng biến chuyển nhỏ trên anh. Khi ấy 8 giờ sáng, tiết trời lạnh căm. Làn môi anh tím ngắt, khuôn mặt tái xanh, cặp kính mờ theo sương sớm. Hai bàn tay tôi co lại trong túi *pardessus* mà vẫn nghe rét cóng. Cái dốc đang đứng có thể nhìn bao quát khắp thị xã trong màu trắng đục ngầu.

(Từ hai ngày qua nhận cái vé máy bay, giữa anh và tôi dường như có một khối đá nặng nề ngăn chặn những tâm tình bày tỏ.

Anh thường im lặng trong trầm ngâm nghĩ ngợi, và tôi cũng lặng im theo sự buồn bã của anh. Có lúc hình dung nỗi đau đớn trong cuộc đời sắp tới không còn anh kề cận, tôi đã chồm lên trong óc cái ý nghĩ ở lại với anh. Nhưng rồi khi nhìn cả thành phố dậy lên cơn sốt di tản, tôi lại nghe vô cùng hốt hoảng. Trăm ngàn tình cảm hiện về giao tranh trên cùng bãi-chiến-trường-tâm-hồn-tôi đang cực kỳ giao động. Tôi không định được gì cho rõ rệt. Lòng thương nhớ gia đình cũng mạnh bằng như nỗi đau đớn bây giờ sắp phải vĩnh biệt anh.)

Buổi sáng trên dốc đá cao nhìn xuống bên xe đò ngổn ngang xe cộ, tôi nghe tiếng anh run run vang nhẹ:

“Em có nhớ ngày trước ở Nha Trang, khi Tường Uyên hỏi em: ‘Mối tình docteur Zhivago của chị đi đến đâu rồi?’ thì em trả lời: ‘Lara trong tiểu thuyết có thể bỏ Zhivago mà đi, nhưng Lara ngoài cuộc đời không bao giờ muốn bỏ Zhivago trong cơn tai biến để một mình tìm đường thoát.’?”

Tôi giật mình ngược nhìn anh. Trên khuôn mặt trầm ngâm như che giấu một xúc cảm mạnh mẽ. Trái tim tôi vô cớ mà nghe đau nhói. Trong đồng lúc, một cảm giác vui mừng kỳ quái chiếm ngụ châu thân.

Tôi lẳng lặng rút cái vé máy bay trong túi *pardessus* ra, xé đôi. Tiếng giấy xé làm anh quay lại. Chùng nhận thức được sự việc, anh mở to đôi mắt, kêu lên thảng thốt:

“Sao em lại làm thế?”

Và giờ tay chụp vội cánh tay tôi.

Tôi thả rơi nửa cái vé, nhìn về phía núi xa, nhỏ giọng:

“Đúng vậy, Lara ngoài cuộc đời không bao giờ hèn nhát muốn bỏ Zhivago đơn độc để một mình tìm đường thoát. Em quyết định ở lại với anh và với âm nhạc của chúng ta.”

Trong thoáng chốc, những mảnh nhỏ của nửa chiếc vé còn lại được xé thành từng miếng vụn và thả rơi lả tả trên triền dốc. Sức cuốn bay chậm chạp của chúng trông đẹp như những sợi bông gòn.

Tôi vẫn nhìn về hướng núi xa, nhưng cảm nhận đôi mắt anh đang bao trùm lên thân thể tôi ánh nhìn nóng sốt. Anh đưa cả hai tay nắm lấy vai tôi, xoay nghiêng người lại. Đối diện nhau, tôi đọc thấy rõ ràng trên khuôn mặt anh một niềm mê mẫn mang xúc động. Giọng anh run run nước mắt:

“Anh biết lấy gì để đáp tạ tấm lòng em?”

Thật lâu....

Giọng anh vang lên, ngân ngại:

“Em có buồn không khi quyết định ở lại trong thành phố đợi chờ chiến tranh lan đến?”

Tôi thành thật đáp:

“Có lẽ là buồn nhưng em sẽ lướt qua được nếu có anh kề cận.”

Anh xoay người nhìn thẳng vào mắt tôi:

“Em đã quyết định ở lại Dalat thì em sẽ có anh. Anh sẽ là mãi mãi của em!”

□

Dalat, thứ Sáu 21/3/1975

Chúng tôi lang thang trên phố, rút món tiền 15.000 \$ VN cuối cùng ở Đông Phương ngân hàng, đi mua gạo và xì dầu về dự trữ. Không chối rằng lòng tôi quả nhiên xao động khi từng giờ từng phút nhìn thành phố dấy lên vội vã trong không khí chiến tranh đang lan tràn đến. Mọi người hầu như đang “chạy”. Riêng tôi và anh, trên thái độ vẫn cố tạo nên điều bình thản. Tuy nhiên, cả hai cùng hiểu đó chỉ là bề mặt che giấu của hai con người can đảm, mà thật thì rõ ràng mọi thứ chung quanh đang vận chuyển đổi thay, ngay cả cuộc sống chúng tôi.

□